

A Rogue in Texas

Lorraine Heath

Copyright © 1999 Jan Nowasky

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un rebel desăvârșit

Lorraine Heath

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HEATH, LORRAINE

Un rebel desăvârșit / Lorraine Heath

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3682-9

I. Rogojan, Alina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORRAINE HEATH

Un rebel desăvârșit

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan

Capitolul 1

Iulie, 1865

Grayson Rhodes auzise nu o dată de la tatăl lui că avea să sfârșească în iad, însă nu se așteptase să ajungă în acel loc al osândeii veșnice încă viu fiind.

Cocoțat în partea din spate a căruței, Grayson suferea de căldura sufocantă ce-i învăluia tot trupul. Muștele și țânțarii îi bâzâiau la urechi într-o veselie, în timp ce vehiculul se zgâltâia pe drumul accidentat. Cum în drăcovenia ce le servea drept mijloc de transport erau îngrămădiți nu mai puțin de șapte bărbați, s-ar fi așteptat ca nenorocita de căruță să se țină mai bine pe drum. Grayson nu pricepea în ruptul capului cum reușea bărbatul din stânga lui – Christian Montgomery – să doarmă neîntors în ciuda hurducăturilor neîntrerupte, însă nu putea decât să admire această abilitate a lui Kit.

Spre deosebire de însotitorii lui, Grayson renunțase de mult la orice efort de a se da drept un gentleman. Își aruncase cravata cât colo, se dezbrăcăse de jachetă, își descheiase nasturii din partea de sus a cămășii de pânză albă și își suflecase manșetele scrobite până deasupra coatelor. Chiar și așa, nimic nu reușea să reducă din căldura sufocantă.

Folosindu-și mâneca, își șterse sudoarea de pe frunte. În privința broboanelor ce îi șiroiau pe spate nu avea ce să facă.

Mijind ochii, îi aruncă o privire piezișă lui Benjamin P. Winslow, care era cocoțat pe capră alături de căruțaș. Ocupanții căruței erau tineri rebeli pe care insul durduliu promisese să-i ducă în Texas pentru a face bărbați din ei, încasând în schimb câte cinci sute de lire de căciulă de la părinții acestora.

Grayson se foi, tresăringă când o aşchie îl înghiointă în fese. Dacă avea să i se mai ofere vreodată ocazia de a călători cu poștalionul, avea să fie recunosător pentru confortul oferit de acel vehicul.

Și chiar dacă începea să se îndoiască în privința șanselor de-a face cu adevărat avere prin părțile acestea, după acea călătorie prin iad, înțelegea că avea acum ocazia de a câștiga prin muncă asiduă ceea ce nu ar fi putut primi niciodată de-a gata de la tatăl său – respect.

– Ce zici de chestia aia? bombăni o voce gravă.

Grayson îi aruncă o scurtă privire lui Harrison Bainbridge, al doilea fiu al contelui de Lambourne, înainte de a-și atântă ochii în depărtare. Căldura se ridică în valuri din pământ, creând ziduri de flăcări albe tremurătoare. În spatele lor pluteau umbrele a două sau trei clădiri.

– O fi tronul Diavolului, poate? întrebă Grayson, arzându-i de glume.

Harry îi răspunse cu rânjetul relaxat care-l făcuse famos.

– Pun rămășag pe cinci lire că-i un han și că vom avea în sfârșit paturi în care să dormim.

– Aș accepta rămășagul, doar că ai reușit deja să-mi șterpelești cei doi șilingi ce-mi zornăiau prin buzunare.

– Accept cu dragă inimă să-ți dau pe datorie. Știu că ești bun de plată – sau vei fi, odată ce vom fi sosit la destinație.

– Cum de ești atât de sigur? întrebă Kit.

Grayson își îndreptă brusc atenția spre bărbatul aşezat lângă el.

– Credeam că dormi.

Kit îi oferi un zâmbet laconic, ochii lui de un albastru-deschis reușind să ascundă cu totul ce i se petrecea în suflet. Nu o dată femeile îl acuzaseră că avea ochi de diavol după ce căzuseră pradă farmecelor lui notorii.

– Nu făceam decât să reflectez la situația noastră, încercând să-mi amintesc cine naiba ne-a pus să ne cocoțăm în căruța astă după ce-am aruncat ancora în Galveston.

– Winslow și promisiunile lui de îmbogațire rapidă ne-au făcut să dăm buzna la-mbarcare, îi aminti Grayson. Ne-a ispitit gândul de-a deveni bărbați capabili să-și câștige singuri existența, ca să ne putem apoi mândri în fața părinților noștri.

– Farmecul acelei ispite scade pe zi ce trece. Poate ar fi cazul să abandonăm corabia, cum s-ar spune, și să facem cale întoarsă spre Galveston. Sunt sigur că am găsi pe undeva o tavernă sau două în care să ne desfățăm cu jocuri de noroc. Zâmbi nerăbdător. Plus nisicaiva companie feminină.

– Și să renunțăm la bogății? îl întrebă Grayson. Nu prea cred.

Căruțașul mână vehiculul pe un drumeag de pământ mai îngust și mai desfundat decât cel pe care se aflaseră până atunci. Într-o parte, drumul era mărginit de luieri de bumbac verde-închis întinzându-se spre soare. Pe parcursul călătoriei, Grayson mai văzuse ici-colo o mână de culturi similare. Era surprinzător cât de abundant creștea bumbacul în Texas.

Căruța își continuă drumul, iar Grayson începu să deslușească siluete de femei și copii muncind din greu printre rândurile plantate cu grijă. Aceștia își întrerupseseră activitatea și porniseră pe câmp spre căruță, venind la pas în urma ei.

– Winslow, n-ar fi cazul să-i luăm și pe ei? strigă Kit.

– Nu mai avem mult, îl asigură Winslow.

Când se apropiară de ceea ce Grayson luase drept tronul Diavolului, își dădu seama că era, de fapt, un simplu şopron. În apropiere se afla o casă modestă, îmbrăcată în draniță, cu draperii de pânză cadrilată albastră fluturând la ferestrele deschise. Se îndoia că aveau să găsească acolo paturi pentru oaspeti. Se blestemă în sinea lui că nu acceptase rămășagul cu Harry.

Căruțașul smuci hățurile pentru a opri atelajul. Căruța se călină când Winslow își ridică trupul rotofei de pe capră și se răsuci pe călcâie, gata-gata să cadă, asemenea unei jucării, până reuși să-și recapete echilibrul. Zâmbind larg, cu ochii întunecați sclipindu-i de sub jobenul negru, își închise degetele pe reverele redingotei de lână cafenie.

– Domnilor, am ajuns!

Grayson avu impresia că tocmai nimerise cu ochii închiși în mijlocul unui ring de box. Și, aparent, nu era singurul. Companionii lui de drum rămăseseră și ei cu gura căscată și cu ochii căt cepele. Harry se ridică greoi în genunchi.

– Unde anume am ajuns?

– La ogoarele pe care veți lucra.

– Vrei să spui că de fiecare dată când ne promiteai că ne-așteaptă bogății nemăsurate te refereai la faptul că ne vom speti pe ogoare?

– Exact asta voi am să spun, băiete.

– Fir-ar să fie, cine-ar fi crezut că intenționa să facă din noi simpli pălmași? întrebă Harry.

– E limpede că nici unul dintre noi nu a crezut asta, îi răspunse Kit. Altfel nu ne-am afla aici.

– Haideți, băieți, jos din căruță! Vă așteaptă doamnele! exclamă Winslow.

Deși bănuia că nu era o idee bună, Grayson sări din vehicul, boancii lui izbind pământul și stârnind un nor de praf. Trupul lui, chinuit de dureri, protestă când îl forță să se miște. Tânjea după un pat primitor și după o femeie chiar mai primitoare. Din păcate se părea că și una, și alta lipseau cu desăvârșire în acea fundătură.

Se lăsa o tacere grea când femeile se strânseră în fața lor, multe dintre ele la fel de desculțe precum copiii ce se ițeau din spatele fuselor lor jerpelite. Câteva dintre ele schițără zâmbete sfioase, însă privirile lor hăituite dezvăluiau mult mai clar ce simțea o vulpe către sfârșitul vânătoriei.

O femeie cu părul palid ca luna plină îi atrase atenția. Avea un aer epuizat, ca și cum toate visele pe care le-ar fi nutrit vreodată ar fi fost îngropate adânc în pământ, fără a avea șansa să înflorescă vreodată.

Femeia veni spre el, apropiindu-se atât de mult încât Grayson fu nevoit să coboare privirea pentru a o susține pe a ei. Îi văzu trupul tresăind, ca și cum și-ar fi dat brusc seama că venise mai aproape decât intenționase, dar că a da înapoi acum ar fi însemnat să-și recunoască greșeala. Femeia ridică sfidătoare bărbia, iar Grayson își dădu seama că era genul de persoană capabilă să lupte pentru ea însăși, în loc să dea bir cu fugiții în fața primejdiei. Ochii ei violete îl fixară provocator.

– Să-ți văd mâinile, îi ceru ea.

– Poftim?

Ea îi înșfăcă încheietura, întorcându-i palma în sus și acoperind-o cu a ei. Mâna ei aspră de muncă era plină de bătături, uscată și crăpată, ceea ce îl făcu să rămână complet uluit în fața valului fulgerător de căldură ce-i străbătu tot trupul în clipa în care îl atinsese. Își smulse privirea de la mâna aceea muncită, ațintind-o asupra ochilor ei sfidători, și văzu o expresie de nedumerire dansând în adâncurile violete.

Ea își întredeschise ușor buzele, aproape neîndrăznind să răsuflă, iar Grayson își dădu brusc seama că nici el nu mai trăsesese aer în piept de când îl atinsese. Ce avea femeia aceasta...

Ea îi eliberă mâna și se dădu înapoi ca și cum ar fi uitat de ce i-o luase mai devreme. Mângâierea ei nu avea nimic care să seducă un bărbat, și totuși, acum că nu se mai putea bucura de acel contact, îl încerca un sentiment acut că pierduse ceva prețios. Își strânse degetele în pumnii ca și cum prin acel gest ar fi reușit cumva să recuperizeze senzația atingerii ei.

Ea clătină aproape imperceptibil din cap. Nedumerirea se risipi, iar expresia de sfidare reapăru cu toată intensitatea ei inițială, intrigându-l chiar mai mult decât înainte. Se întoarse furioasă spre Winslow.

– Ce dracu' a fost în capul tău când ai decis să mi-i aduci pe bărbății ăștia?

– I-am adus ca să aibă ocazia de-a învăța o meserie, de a-și câștiga pâinea cu sudoarea propriei frunți...

– Mâna lui pare de satin. O s-ajungă să săngereze în câteva ore...

– N-avem de ales, Abbie, interveni o altă Tânără.

Părul îi era de același blond-deschis, însă în ochii ei nu se regăsea nimic din furia celeilalte femei. Își puse mâna pe umărul lui Abbie, într-un gest de alinare ce arăta că erau mai mult decât prietene. Grayson îl observase adesea și la Kit când interacționa cu fratele lui. În afară de trăsăturile similare, legătura intensă ce vibra între ele îi spuse că cele două erau surori.

– Mai e doar o lună și un pic până va fi de cules bumbacul, continuă bland cealaltă femeie. Am căzut toate de acord să-l lăsăm pe domnul Winslow să ne-aducă bărbăți care să lucreze ogoarele.

Abbie schiță un cerc larg cu mâna.

– Dar uită-te la ei, Elizabeth. N-au lucrat în viață lor pe ogoare de dimineață până seara.

– Nici eu n-am făcut asta înainte de război. Pot să învețe. Mâinile o să li se obișnuiască, o asigură Elizabeth.

– Poate. Dacă vor rămâne suficient timp aici.

– Poate dacă le-am oferi o primire demnă de un texan, în loc să ne purtăm ca niște yankei bătăioși...

– Nu m-am purtat ca un yankee bătăios, replică Abbie.

Grayson fu fascinat s-o vadă roșind. Nu mai cunoscuse niciodată vreo femeie ai cărei obraji să se îmbujoreze atât de aprins, însă, ce-i drept, femeile pe care le cunoscuse el fuseseră din categoria celor care roșeau la comandă, pentru a seduce un bărbat, niciodată pentru a-și dezvălui furia sau stinghereala extremă.

– Nici n-ai fost prea primitoare.

– Doar nu vrei să cred că sunt exact genul la care te așteptai, spuse Abbie.

– Nu, dar judecând după mutrele lor, nici noi nu suntem exact pe măsura așteptărilor lor.

Îndreptându-și atenția spre ogoare, Abbie își încrucișă brațele sub sânii. Avea săni mici. Ceea ce nu era nicidcum pe gustul lui Grayson, și totuși, se trezi zăbovind cu privirea asupra lor, recunoscător că o făcuse când ea oftă din adâncul sufletului.

– Acum că sunt aici, nu știu dacă lui John i-ar conveni să vină străini să-i lucreze pământul.

– Cred că nu prea avem încotro, replică Elizabeth. Am pierdut prea mulți bărbați în război, și nu se știe când se vor întoarce acasă nici cei care sunt încă în viață.

Grayson văzu mușchii obrazului lui Abbie încordându-se pentru o clipă înainte ca aceasta să încuvînțeze din cap cu un gest tăios. În mod evident acceptase, cu inima strânsă, că bătălia era pierdută. Surprinzător, îl fermeca la ea faptul că nu se dădea ușor bătută.

– Am căzut de acord să le asigurăm casă și masă, câte unul de căciulă. Soarele o să apună în curând, aşa că ar fi bine să-i ducem acasă și să-i lăsăm să se instaleze. Pe care îl vrei? o întrebă Elizabeth.

Abbie clătină din cap.

– Eu iau ce rămâne.

Răsucindu-se pe călcâie, porni agale spre casă. Trei copii – doi băieți și o fetiță – o luară la fugă pentru a o ajunge din urmă.

Cu un zâmbet exagerat de radios, Elizabeth se întoarse spre Grayson și companionii acestuia.

– Domnilor, eu sunt Elizabeth Fairfield. Ne bucurăm că ați venit să munciți aici. Mă gândesc că am putea pune toate numele într-o pălărie și să stabilim prin tragere la sorți care și unde va ajunge.

– Excelentă idee! spuse Winslow. Sunt convins că, după ce veți ajunge să vă cunoașteți mai bine, totul va merge ca pe roate.

– Johnny! tipă Elizabeth, iar cel mai înalt dintre băieții care o urmau pe Abbie se opri și aruncă o privire peste umăr. Adu niște hârtie și-un creion.

Băiatul încuvînță scurt din cap și-o luă la fugă spre casă.

Grayson își îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor și porni agale spre ogoare. Din câte vedea el, culturile se lăfăiau în toate direcțiile. Lăsându-se pe vine, luă în pumn o mână de pământ negru și fertil, apoi îl lăsă să i se scurgă printre degete. Era greu, simbol al permanenței, și promitea bogății însemnate.

În Anglia, cei care dețineau pământuri se bucurau de un respect imens, chiar dacă nu aveau nici un titlu nobiliar. Grayson știa că nu avea să moștenească niciodată un titlu. Însă aici pământul stătea să plesnească de bogăție, întinzându-se la nesfârșit, dispărând dincolo de cât putea cuprinde el cu ochii. Tot ce avea de făcut era să identifice cea mai ușoară și mai profitabilă modalitate de a pune mâna pe acel pământ. Poate că atunci avea să reușească să lase în urmă cusururile ce îl bântuiau.

Ignoră complet vocea monotonă a lui Elizabeth Fairfield cât timp aceasta strigă numele companionilor lui. Nu-l interesa câtuși de puțin ce se alegea de ceilalți. Pământul, însă, era altă poveste. Îl fascina. Auzi pași grei apropiindu-se din spatele lui și se ridică.

– Ghinion, Gray. Te-ai ales cu scorpiia, îl anunță Harry voios.

– Fac eu schimb cu tine, se oferi Kit.

– Nu-mi doresc să fac schimb.

– Cum dracu' nu? se minună Kit. E clar că femeia nu te place câtuși de puțin.

– Nu ne place câtuși de puțin pe nici unul dintre noi, dar am avut totuși impresia că ea e stăpână peste pământul asta.

– Și de ce-ar conta asta? întrebă Harry.

– Probabil nu contează, dar cântăresc diverse posibilități.

– Mă gândesc că n-ai chef să ne-mpărtășești acele posibilități? vră Kit să știe.

Grayson îi susținu privirea.

– Nu.

Kit încuvînță din cap, iar Grayson înțelesc că nu se simțise deloc ofensat de decizia lui de a nu se sfătuи cu nimeni altcineva. În deparțare, soarele începu să coboare în spatele liniei orizontului.

- Trebuie să recunosc, găsesc apusurile de aici spectaculoase, murmură Kit.

Grayson i-ar fi dat dreptate, însă nu era înzestrat cu înclinațiile artistice ale lui Kit, prin urmare, alese să-și zăgăzuiască atent aprecierea, ținând-o sub lacăt alături de alte aspecte ale propriei persoane care l-ar fi putut face vulnerabil.

Harry îl înghiointă ușor în umăr.

- Chiar crezi că părinții noștri aveau habar de ce punea Winslow la cale în privința noastră?

Grayson privi flăcările incandescente ale soarelui ce începea să apună proiectând dâre în nuanțe orbitoare de portocaliu și roșu pe cerul albastru tot mai întunecat.

- Nu mă îndoiesc că știau exact ce punea la cale - să ne poarte cu promisiuni violente direct până în măruntele iadului.

Grayson se opri în prag, plimbându-și privirea peste noua lui locuință. Casa era mică, mai mult o colibă. Copiii erau așezăți la o masă de stejar; cei doi băieți pe o parte, fetița în fața lor. Își spuse că cele trei uși de pe latura opusă a încăperii dădeau probabil spre dormitoare. Covoare care aduceau mai mult a cărpe erau aruncate ici-colo pe podeaua tăiată grosolan. În apropierea focului se odihneau două fotolii cu căptușeala roasă de vreme. O masă de scris cu sertare era lipită de unul dintre pereti.

Total era marcat de simplitate. De soliditate. De permanență. Și, mai presus de orice, de o curătenie și o atmosferă călduroasă care n-avea nimic de-a face cu vremea caniculară din Texas.

Fără voia lui, se trezi ațintindu-și privirea asupra femeii îngenuincheate în fața focului ce ardea lenș în cămin. Chiar și de unde stătea acum, tot îi stârnea curiozitatea.

Abigail Westland se zgâria la tocana groasă ce clococea și împroșca stropi fierbinți. De ce acceptase acel plan nebunesc de-a aduce englezii să lucreze ogoarele?

Bărbații care se dăduseră jos din căruță nu ar fi avut cum să-i înlocuiască pe soții care trudiseră din zori și până în seară. Pielea lor nu era zbârcită de ani întregi de înfruntat natura. Nu aveau pieptul lat și brațe ce mai că nu făceau să crape mâncările cămășilor. Jumătate dintre ei aveau fețe care, fără îndoială, aveau să se umple de bășici după doar o zi de muncă pe ogoare.

De cele mai multe ori era extenuată pe când se lăsa întunericul. N-avea nici un chef să se împovăreze și cu grija de a se ocupa de un bărbat și de nevoile acestuia.

Un ciocanit ușor în perete o făcu să tresără. Se întoarse. În prag stătea un bărbat înalt, cu părul de culoarea spicului de grâu. Inima ei își acceleră bătăile când își dădu seama că era exact cel căruia îi luase mâna, cel a cărui mâna o făcuse să se întrebe cum ar fi fost să cunoască dezmembrarea a ceva ce era în același timp atât de puternic și de catifelat. Forță o surprinsese. Senzația de catifelare o tulburase la fel de mult ca gândurile ei nerușinate, gânduri pe care nu le nutrise niciodată față de soțul ei.

Își șterse energetic mâinile pe șorț, încercând să se scuture de acea amintire. Dumnezeule bun, ar fi trebuit să profite de ocazie când Elizabeth îi sugerase să-și aleagă ea pe cineva - numai pe el nu l-ar fi vrut.

Un colț al gurii lui se ridică într-un zâmbet, și o expresie împăcată îi lumină ochii, de un albastru intens ca al cerului înainte de furtună.

- Eu sunt ce a rămas, spuse el nepăsător, însă rostind cuvintele într-o cadență muzicală, lungind vocalele ca și cum ar fi oftat.

Abigail simți o stingherală fierbinte încingându-i față și se ridică în picioare. Nu voia să-și privească locuința sau pe ea însăși prin ochii unui bărbat care n-avea habar cum era să înduri lipsuri. Și își dădea seama după hainele lui atent croite că nu dusese niciodată lipsă de nimic. Ce naiba căuta individul aici? Distracție? Provocare? Aventură?

Dădu scurt din cap.

- Îți pot să-lăsa ranița lângă ușă deocamdată. Vei dormi în şopron, dar nu-i cazul să te muti acolo până după cină. Se blestemă pentru tremurul vag din vocea ei. Eu sunt Abigail Westland.

Bărbatul se înclină ușor de la mijloc, iar zâmbetul i se lăți. Era un zâmbet plăcut, un zâmbet relaxat. Ea nu mai ținea minte când zâmbise ultima dată.

- Grayson Rhodes.

Smucind scurt din cap, Abbie arăta spre masă.

- Johnny, Micah și Lydia sunt copiii mei. Întorcându-se ușor, se desfăță cu prilejul celor trei care o motivau să muncească